

fædrelandskærlige danske Mænds Bekymring for Landets Fremtid. Det gør en Forskel, min Far!“

„Tror du, at den Tids Magthavere netop havde den Opfattelse af jer?“

„Ja, det tror jeg ... men forresten er det aldeles ikke min Agt at indlade mig i nogen Diskussion med dig om de Ting. Jeg har blot for din egen Skyld villet advare dig mod at støtte en Projektmager, som kun kan gøre dig og dit Blad latterlige i alle sagkyndige Folks Øjne. Du veed, at jeg absolut ikke er nogen Beundrer af din Virksomhed, men den Ros maa jeg dog give dig, at du hidtil har undgaaet at gøre dig ligefrem til Nar. Og — da jeg nu engang er her — lad mig saa med det samme sige dig noget, som jeg længe har haft Lyst til at tale til dig om, naar jeg læste dine Artikler. Det har undret mig, Otto, at du med din Forstand og dine — jeg kan godt sige — ikke almindelige journalistiske Evner ikke har indset, hvor du staar dig selv i Lyset ved at arbejde ved det ryggesløse Blad.“

„Har du maaske noget bedre at tilbyde mig, Onkel?“

„Det siger jeg ikke. Men det kunde maaske være. — Du veed vist, at Redaktør Hammer ved „Dannevang“ hører til mine gode Bekendte. Vi har oftere talt sammen om dig. Han anerkender, som jeg, dit stilistiske Talent men beklager, at du anvender det i en saa slet Sags Tjeneste. Jeg vilde ikke anse det for usandsynligt, ... ja, jeg har Lov at sige, at der sikkert kunde stilles dig en fordelagtig Ansættelse ved Bladet i Udsigt, dersom du vilde føre dig lidt skikkelig op.“

„Dannevang! Jamen, det er jo reaktionært, Onkel! Og tilmed patentpatriotisk og militærbegeistret og skrupgudeligt. — Du vil da ikke, jeg skal svigte min Overbevisning?“

„Din Overbevisning! Hør, min Dreng, overfor mig kan du spare dig al Maskering. Jeg kender dig! Og nu vil jeg sige dig endnu en Ting. Jeg vil gøre dig en ny Indrømmelse. Du har i sin Tid valgt din Levevej med et Fremblik, som jeg maa yde min Anerkendelse. Journalistiken synes virkelig at skulle blive som et Springbræt for dem, der vil tilvejs i Samfundet. Du har naturligtvis set, at Redaktør Lille er bleven udnævnt til Gesandt i Washington. Nylig sprang jo en anden Journalist op til at blive Amtmand. Det være nu af det onde eller af det gode, saa er det altsaa et Faktum, at Regeringen yder den anstændige Presse sin Anerkendelse ogsaa ved Embeds-